

CATALUNYA SOCIAL

Any VI. Núm. 263

Un any, 10 ptes. — Núm. solt, 20 cts.

29 de maig de 1926

PUBLICACIÓ
SETMANAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Camerós, 3 (Passatge Orleó Català) BARCELONA

APARTAT 273
TELÉF. S. P. 1114

UNA NOTA NEGRA

El predomini de la premsa neutra

Un dels fets que més ens deprimeixen l'ànim i ens inclinarien al pessimisme més intens és el del predomini que en la nostra ciutat i terra té la premsa neutra (si és que en realitat hi cap aquesta denominació de premsa neutra, ja que la neutralitat és impossible en aquest ordre de coses).

Quan ens adonem de l'extensió realment extraordinària dels anomenats diaris exclusivament d'informació, quan els veiem, sobretot, en mans de molts joves, no podem remeiar un moviment d'estranyesa i de repugnància alhora.

Com és possible que cap esperit amb idees pròpies, que cap cor amb sentiments definits pugui contentar la seva diària curiositat tenint a les mans cada dia unes pàgines on la notícia bona es barreja amb la dolenta, on la nota útil pretengui lligar amb l'estòlida, on la nova religiosa estigui freqüent amb el comentari de l'espectacle immoral?

El predomini dels diaris neutres ve senzillament a ésser un exponent de la neutralitat de molts esperits i, per tant, de la manca d'ideari definit en uns, i de la manca de lògica en altres. I si tristesa pot portar al nostre ànim el fet que hi hagi tants milers i milers de ciutadans que davant el món de la premsa es mostrin indiferents, quina més gran tristesa no ha de portar a l'ànim de veure aquesta massa de catòlics — i qui diu catòlics diu gent amb idees i sentiments propis — que passen també per homes indiferents bevent la informació diària — i qui diu informació diu tendència, diu orientació, diu petit comentari — en fulles on tot es barreja, en perjudici del bé, naturalment!

Arreu del món aquesta premsa té predomini. La impietat en té prou i de sobres amb la neutralitat, ja que neutre vol dir infecund estèril... Però si mirem la nostra ciutat i mirem el nostre camp, fa pena de veure com els diaris de triple i quàdrup-

le circulació que els altres pertanyen al dictat de neutres. Què són sino neutres els diaris més importants de Barcelona?

Ja coneixem, certament, aquell argument de la manca d'informació del diari d'idees, ja ens sabem de memòria allò que el diari d'idees cau de les mans. Però en això passa també allò de la moralitat, en els espectacles, ço és, que el públic dóna la culpa de la immoralitat als empresaris, i aquests s'excusen en les exigències del públic. Si el diari d'idees té mala informació és perquè els lectors el deixen; si el diari neutre té una massa enorme de lectors és perquè té informació. I qui acusa a qui?

No volem endinsar en el problema, que té caïres molt interessants. En tenim prou per ara amb deixar aquí consignat que el predomini de la premsa neutra a Catalunya acusa un rebaixament d'idees que no voldríem pas haver d'anotar, una manca d'idealitat que ens porta tristesa a l'esperit.

Sobretot, vosaltres, joves, per res del món adquiriu un diari neutre, indiferent! Quina pena fa de pensar que el vostre esperit pot estar a to amb el color del diari! Perquè, heu mai vist quelcom de més horrible que una joventut neutra?

Joventut és foc, és passió, és valentia; i joventut amb premsa neutra a la mà és joventut amb antídote, és esterilitat intel·lectual i de sentiment, és negació de tot el que de més bell té la joventut.

No endinsem, repetim, en les causes del fenomen. Però repetim també que el predomini de la premsa neutra és un exponent molt trist de l'hora present.

Pobra terra nostra, si davant d'un fet semblant la qualitat de la nostra gent no predominés sobre la quantitat!

Les llànties del sepulcre

Abans de parlar del Bisbe Miralles, cal que parlem del Bisbe Guillaumet. Se n'és anat al Cel, i negra seria la nostra ingratitud si no féssim esment del que li devíem. Ara feia cinc anys que a un fet d'ell, iniciativa ben pròpia i autèntica, posava jo un comentari d'aplaudiment i lloança. "*Començament de la salvació*" titulàvem la glossa en què defensàvem i enaltíem la circular prohibint les festes mundanes de caritat. "Jo hi veig un camí obert — escrivíem a *La Veu* de llavors (1) — que pot ésser el de la salvació de Barcelona i Catalunya. Primer, perquè patiem de falta d'autoritat, i amb aquell decret, certament ardit, vist l'ambient de tolerància i fluixeses, es redreça l'autoritat que és més autoritat de totes: l'eclesiàstica, donant fe de presència i mostrant una voluntat ferma d'intervenció. Segon, perquè ha colpit on és el mal social més greu i funest: la vida distreta i fàcil de la gent rica". El 15 de setembre de l'any següent, quan ens batíem per la puresa de la caritat cristiana maculada pels diners del joc, quan el joc, devingut ressort poderós de la vida social i política, triomfava omnipotent i semblaven debades els nostres esforços i lluites, va ésser el primer raig de sol a esqueixar la boira la pastoral del doctor Ramon Guillaumet contra el més negre i maligne dels vicis. Aquella pastoral, reproducció il·lustrada de la del Bisbe Sivilla de Girona, contenia, originals del nostre Pastor ara difunt, una pila de pensaments clars i de sentències dures. Entre elles la confessió del deure que pertocava als ministres del Senyor d'apartar la família cristiana, d'aquell *Bàratre*. Els lectors que ja llavors ens afavorien amb la seva atenció recordaran que el mot de *Bàratre* en féu molt servei. La pastoral de setembre de 1922 fou l'anunci, la precursora, de la famosa Lletre col·lectiva dels Bisbes de Catalunya de 3 de març de 1923 condemnant en definitiva els diners del joc i prohibint cobrar-ne. Resolgué això la qüestió i cloqué la campanya, i els qui tinguérem la fortuna de trobar-nos sostenint la mateixa doctrina i bandera dels prelats, tant com la satisfacció de consciència ens emplenà la gratitud. Mercès, doncs, sien retudes al doctor Ramon Guillaumet, olotí, *episcopus barchinonensis*, de bona memòria, del qual diran les cròniques que inicià la purificació dels costums, fulminà el vici i deixà la caritat cristiana dignificada. Sota del chor de la Seu reposa la seva despulla, que mai ningú no pertorbi. Als cels reposi l'ànima seva: allí dalt ens hi trobem pegats un dia.

* * *

Donades gràcies al prelat mort, ens pertoca de tributar-ne per altra causa al successor vivent, que per molts anys ho sigui. La millor virtut d'un governant és el saber escoltar. El senyor Bisbe, coadjutor llavors, titular avui, de la nostra diòcesi, doctor Josep Miralles i Sbert, sap escoltar. Una humil paraula que llençarem a volar, perquè l'oís qui so-

frís, com nosaltres sofriem, ha estat acollida i escoltada per ell. Els lectors se'n recorden del plany de fa tres mesos (2) per l'abandó del sepulcre de Sant Ramon de Penyafort a la Catedral, per la fosca i tenebra que, àdhuc el dia mateix del sant (23 de gener, el jorn en què finava el Cardenal Mercier), emplenava la capella que guarda el seu cos abans tan venerat, i que més que sepulcre sagrat semblava una gola de llop, testimoni que el culte i la memòria eren ja perduts, de relíquia tantíssim insigne i gloriosa d'un fill admirable de la pàtria i de l'Església.

Doncs bé: aquest oblit i aquesta vergonya ja no són més que un episodi històric. Poques setmanes després, entre Passió i Rams, el sepulcre de Sant Ramon de Penyafort apareixia flanquejat amb la llum de dues belles llànties noves, que de llavors ençà donen, en les hores consuetudinàries, la claror vigilant de l'homenatge degut al cos benaventurat. Oi més, una caixeta d'almòines és posada a la reixa, amb el nom del Sant, complint la funció doble d'ensenyar a qui no el sabia el redós venerable on descansa el qui fou "confessor de reis i de papes", i de recollir les ofrenes dels fidels i els passants per a l'augment del culte. Déu sia lloat, i Sant Ramon de Penyafort els ho pagui, als qui li han tributat aquest honor, que era certament un deute col·lectiu, i que representa no menys que la restauració del culte del qui és per dret propi i per institució tradicional, encara que els seus patrocinats no se'n recordin, Patró de la Ciutat de Barcelona.

Grans mercès, doncs! Cal donar-les, en primer terme, al qui escoltà primer, i aquesta glòria ningú, ni la seva pròpia modèstia, no li pot pendre. Al Reverendíssim doctor Miralles, Pastor dels barcelonins, es pot aplicar un vers dels que en segles mil·lors, quan la glòria del conseller del Rei don Jaume, del Penitencier de Gregori IX, del Fundador del Monestir de Santa Catarina, triomfava en tota la seva plenitud, en ésser canonitzat, l'any 1601, segons llegim en el fervorós cronista Rebullosa, omplien portals i cantonades:

*Hem vist en aquest dia
la glòria de llargs dies desitjada.
Ja lo Sagrat Pastor...
Del gran Ramon la front ha laureada.*

Però també cal retre homenatge agraït al venerable Capítol Catedral. A la insigne corporació que tingué fa set centúries, de preclaríssim col·lega, el qui avui tan prop del Chor reposa, correspon el mèrit de l'execució material de les reformes. La Comunitat dels Canonges de la nostra Seu compartirà amb el Prelat la gratitud dels devots de Sant Ramon de Penyafort, i serà lloada en la història per haver salvat de l'obscuritat i la desmemòria la relíquia així gloriosa del qui va ésser son beatíssim company.

Ara, lectors, quan entreu a la Catedral per la plaça, a mà dreta, seguint les capelles començant per la del Santíssim, trobareu primer la de Sant Climent, després la de Sant Josep Oriol, amb la tomba estimada del cardenal Casañas. Al costat d'aquesta, tirant amunt, la de Sant Roc i Sant Gregori, i a la immediata veureu el rètol sobre la caixeta de l'almoïna, que us demana caritat per Sant Ramon de Penyafort. Alceu els ulls i veureu al centre de la capella, sobre l'altar, damunt de columnes en forma similar al de Santa Eulàlia, un gran sepulcre gòtic amb relleus. Sota la mesa de l'altar, una estàtua jacent, de frare dominic amb la clau de Mestre general penjant de les mans creuades. La figura representa, i el sepulcre conté, el cos autèntic d'aquell esqueix admirable i olorós del gran jardí del Roser a Catalunya. Allí està, davant vostre, aquell mateix del qual canten les nostres mares i àvies, i els nostres orfeons:

*La Mare de Déu — un roser plantava,
d'aquell sant Roser — neixia una planta
nasqué Sant Ramon — fill de Vilafranca,
confessor de Reis — de Reis i de Papes.*

Dues llànties vermelles cremen, a banda i banda de la urna. Els dies de festivitat s'encendran, al volt de les llànties, els altres llums que circumden els gresols. Això és per començar. El Prelat i la Seu ja han complert, posant als peus del cos sant la decorosa instal·lació de llum, continuant l'obra del benemèrit restaurador del sepulcre i capella: el canonge Ribàs, de gratíssima memòria. Ara és la gent, el públic, els devots, els qui han de fer la resta.

Considera, lector, quan davant de la capella i sepulcre de Sant Ramon de Penyafort t'agenollis, que allí es custodien els ossos beneïts d'un dels homes més grans de la nostra història, que encara que fill de la casa o lloc de Penyafort prop de Vilafranca, segons la tradició, és estat tingut sempre per barceloní, *barchinonensis* com la butlla de canonització deia, perquè la seva vida sencera, els seus treballs i fundacions, estan vinculats amb la ciutat nostra; aquí morí i aquí s'han servat les seves deixalles, i aquí, són, encara, entre nosaltres, malgrat les profanacions i les ingratituds de l'última centúria; aquí és el seu cos veritable, custodiat per cinc segles de culte popular, fervorós i vivíssim, tant que mentida sembla i fins art diabòlica, que se n'hagués perdut en la nostra generació actual la recordança.

Allí tens, lector, al davant, el cos del taumaturg que va realitzar el prodigi per gràcia de l'Omnipotent, de venir de Mallorca a Barcelona *super undas*, embarcat sobre la seva capa, recorrent en sis hores cent seixanta milles, duent per màstil enarbolat el seu bastó o gaiat. El *miraculum transfretationis*, fet principal de la seva vida en l'ordre sobrenatural, és en lloc preminent inserit en la seva butlla de canonització; els tres cents anys mateixos que es tardà a procedir a la glorificació *summa*, no són sinó garantia certa que amb el repòs del temps prova fins al triomf definitiu la certitud d'una de les meravelles més insignes que Crist ha permès fer a un dels seus confessors i creients. La cançó famosa ens ho diu, bressant-nos:

*Tira capa a mar — per servir de barca,
amb l'escapulari — gran vela n'alçava,
Montjuich lo veu — vaixell assenyala,
— Jesús! què és allò? — Es galera o barca?
— No n'és vaixell, no — ni galera armada,
que n'és Sant Ramon — que ha fet un miracle.*

Davant ta faç, lector, hi ha les despulles de l'home de confiança del Rei Jaume I i del Pontífex Gregori IX, l'home madur, d'altíssim seny jurídic, honor de la nostra raça, que tant admira el gran Torras i Bages (3), compilador de les *Decretals*, que han estat llei vigent de l'Església Catòlica fins al novíssim Codi de Pius X i Benet XV, és a dir que han regit efectivament durant sis centúries, l'autor de la *Summa de Poenitentia et Matrimonio*, dita familiarment entre els moralistes la *Raymundina*, "*quasi primus in hoc genere in foro conscientiae conscriptam*", considerada la primera del seu gènere en el fur de la consciència; el fundador reconegut (4) de la Teologia Moral com a ciència; el fundador de l'Ordre Mercedària, "ço qui acaba de fer la *vera effigies* del nostre gran jurisconsult i moralista", diu el Dr. Torras, l'home de zel ardent i ensems humanitari per a la conversió d'heretges, sarraïns i jueus, l'home del qual s'ha escrit que *ensenyà l'enteniment a nostra terra*, perquè fou *patriarca nostre, i pare del nostre poble* (5).

Santa Catarina — toquen les campanes.

Recorda, lector, també, quan al davant de Sant Ramon de Penyafort et trobis, recorda aquest vers que és el final de la cançó popular, i que és un vers tristíssim, perquè ja no toquen les campanes de Santa Catarina, i Santa Catarina no existeix. El monestir que al cor de Barcelona fundà el Pare Sant Ramon fou cremat, i pitjor encara, destruït pel picot. De l'enderroc se salvaren dues joies: el cos del sant i el seu sepulcre; un i altre units altra vegada per la pietat d'uns bons ciutadans, i especialment per la del canonge Ribàs, restaurador de la capella de la Seu i autor del llibre sapientíssim de les memòries històrico-arqueològiques del beatíssim canonge i dominic (6).

I prega, lector, i preguem tots, de genolls, al patriarca de la nostra terra i glòria de l'Església, que mai no ens deixi sense enteniment. Que obliidi el nostre injust oblit i beneïxi Barcelona amb la seva visible intercessió, Protector que fou ell proclamat i reconegut de la ciutat nostra. Acabaré amb uns goigs pastorils, de molta gentilesa, que els pagesos d'aquests voltants, l'any 1601, en les festes apoteòsiques de la canonització li dedicaren, i que trec de l'entusiasta Rebullosa (7). Dues estrofes d'un ritme dolç i melòdic:

*Per això Déu l'ha molt honrat
prengam-lo, doncs, per advocat;
mirall nos sia
sa vida pia
en aquest món.
Festa se'ns mana
molt sobirana
de Sant Ramon.*

*Gloriós Sant, pregau a Déu
vulga guardar lo poble seu.
Misericòrdia
pau i concòrdia
que sempre ens don.
Festa se'ns mana
molt sobirana
de Sant Ramon.*

Resumint. El senyor Bisbe i el Capítol hi han fet ço que han pogut. Ara els Ramons de Penyaforat sabran on és el Patró llur. Ara als barcelonins pertoca el culte viu i popular dels ciris, l'oli i l'oració. Quan hi veurem, al davant del sepulcre gloriós, com antany, ultra els llums oficials d'avui, llànties d'oli humils o riques, llànties d'oli, cremant de dia i nit?

R. RUCABADO

(1) 22 d'abril de 1921. V. el recull *Entorn del sindicalisme*, p. 154.

(2) *El Pare Sant Ramon*, CATALUNYA SOCIAL, núm. 247. (6 de febrer de 1926).

(3) "Per què, des de la lletrada Itàlia, des de Roma, pàtria de les lleis, en un país en què l'estudi del Dret formava la substància del nodriment intel·lectual, per què recordar-se de l'humil frare català?" *La Tradició Catalana*. Valor racional, I.

(4) V. *San Raymundo de Peñafort, por el Excmo. Sr. D. Manuel Durán y Bas, Decano de la Facultad de Derecho y del Colegio de Abogados*. Barcelona. Suc. de N. Ramírez y C. 1889. P. 85.

(5) *La Tradició Catalana*. Valor racional. Dissertació preliminar.

(6) *Estudios históricos y bibliográficos sobre San Ramón de Penyaforat. Memorias leídas en la real Academia de Buenas Letras de Barcelona, por el Ilte. Sr. Dr. D. Buenaventura Ribas y Quintana, Pbro., etc.* Barcelona. Imprenta Barcelonesa, 1890. (Vol. de 332 p.).

(7) *Fiestas de la Canonización de San Ramón de Penyaforat*, por F. Jaime Rebullosa. Barcelona, MDCL.

Una campanya pintoresca sobre el retir obrer

Suposem que els lectors s'hauran adonat algun cop d'unes notes que de tant en tant apareixen a la premsa local en les quals es fa constar que tantes centes, tantes mils societats demanen reformes respecte el Retir obrer en la forma en què avui el té implantat l'Estat espanyol per mitjà de l'Institut Nacional de Previsió.

I les reformes consisteixen:

Primera. Que la pensió del retir passi d'una pesseta diària a moltes més pessetes.

I aquests senyors ignoren que hi ha obrers a Espanya que tenen assegurades a hores d'ara aquestes mil pessetes gràcies al règim de millores del Retir, que és un fet en molts llocs. Per què, doncs, insistir tant a demanar ço que ja existeix?

Es clar que se'ns dirà que el que es vol és que tot vagi a càrrec de l'Estat i del patró. Però... és això just?

De totes maneres, consti que el règim existeix per arribar en millores fins a les mil pessetes. Per tant, no és el règim el que es demana, sinó que tot vagi a càrrec del patró i de l'Estat, ço que és ja molt diferent.

Segona. Que l'edat del retir no sigui als 65 anys, sinó als 60.

També això existeix, amb un xic de bona voluntat per part del patró i de l'obrer, dins la nostra legislació. Pot avençar-se l'edat fins als 60 anys mitjançant aquest mateix règim de millores.

El que es demana, doncs, no és l'avenç de l'edat, sinó que l'esforç que per això cal fer el facin l'Estat i el patró exclusivament.

Tercera. Que el règim sigui un xic més democràtic i no burocràtic exclusivament, com és ara, diuen.

Tampoc això no és encertat. Ara el règim compta amb una Comissió Paritària de Patrons i Obrers. I en cada Caixa Col·laboradora, en el Consell de Retirs Obrers hi ha obrers i patrons. Demés, el regust

burocràtic potser en el Retir Obrer no es veu enlloc, ja que són les Caixes les qui nomenen el seu personal, i prou.

* * *

Què en resta, doncs, d'aquesta famosa campanya de notes a la premsa portada a cap per algun esperit protestatari que no coneix la institució ni el règim a Espanya?

El seu propòsit deu ésser, sens dubte, empetir la tasca de l'Institut de Previsió repetint allò de la pesseta diària i allò dels 65 anys. Però el propòsit cau per la seva base pel sol fet de visitar una qual-sevol de les Exposicions que amb motiu del curs de Reus s'han celebrat en aquella ciutat amb motiu del Curs de Segur Obrer, dedicades únicament i exclusivament a les inversions socials, de les quals resulta una de les obres més colossals i més poc conegudes d'Espanya aquesta del Retir Obrer.

I al costat d'allò, obtingut tot pel procediment de les inversions socials dels fons del Retir, què significa això de la pesseta diària i això dels 65 anys, per altra part fals, segons acabem de veure?

Oh, com és trista la tasca protestatària!

Les societats que s'hi sumen no coneixen el mecanisme del Retir i la seva tasca... això suposant que aquestes societats tinguin una existència en la realitat, ja que són a centenars en aquesta ciutat nostra les societats que només existeixen de nom o en el Registre corresponent.

Per tant, és inútil sumar societats i societats. El dia que llurs noms vinguin i els acords hagin estat adoptats en junta general estatutària, tindrà la gasetilla algun valor. I encara restarà el recurs de dir que qui tals afirmacions fa no coneix, ni de lluny, l'obra de la Previsió a Espanya, l'obra més seriosa, potser, que ha portat a cap l'Estat espanyol.

GASTON GERARD

L'empremta de Cristianisme en el Dret de Gents

A la magna assemblea tridentina, on la potestat de Roma esdevingué enfortida encara davant l'heretgia d'Augsburg, la saviesa del frare castellà Domènec Soto, confessor del Rei, meravellà els conciliaris: "Qui scit Sotum, scit totum", deien.

I el llibre de Soto (*De Justitia et Jure*) fou anterior també a l'obra clàssica del flamenc Huc Grotius (*De Jure Belli et Pacis*). Com el *De Jure Belli*, de Francesc Victoria i *De Legibus*, del jesuïta Suárez; tots massa oblidats encara, malgrat els homenatges escadussers.

Grotius mateix no en parla gens d'aquests precursors immediats. No li'n farem retret, però. Era sollicitat per suggestions especulatives molt diverses, i la dissort tampoc no el planyà gaire.

D'altra banda, la posició que adoptà en els afers religiosos d'aleshores li guanya la nostra afecció. Com Leibnitz al Dissetcents i l'arquebisbe Mercier, la despulla del qual encara és tèbia, maldava perquè fos discontinuada, sota una fórmula de concòrdia, l'heterodòxia protestant.

Endebades, hom ha cercat sovint d'escatir si els tractes internacionals haurien de regular-se només per la Llei Natural o si caldria sotmetre'ls al govern de normes positives de dret, fonamentades en el consentiment recíproc dels pobles.

Els clàssics de l'Antiguitat i, en els temps moderns, Hobbes (*Leviathan*), Pufendorf (*De Jure Naturae et Gentium*), Burlamaqui (*Principes du Droit Naturel*), establiren la immutabilitat del Dret de Gents, des de la llunyania dels temps, on el determinisme materialista considera l'home subjecte només a les necessitats fisiològiques primàries. "Le Droit des Gens n'est autre chose que le Droit Naturel lui-même, non aux hommes, mais aux peuples" (1).

En aplegar-se els homes en comunitat, hom establí, de seguida, organismes rudimentaris de govern, qui restrenyeren sensiblement els drets naturals de l'individu, a profit del benestar col·lectiu, i els tractes personals foren sotmesos a la sanció d'un cap sobirà.

Però els pobles mai no reconegueren de dret en llurs afers exteriors la ingerència d'institucions arbitrals i sovint es lliuraren a empreses de depredació i d'extermini, emportats d'impulsos atàvics, la satisfacció dels quals, legitimada pels costums de la guerra, era defensa al ciutadà en la vida civil.

El Dret Natural considera només el profit sensual i immediat de les coses; desconeix les categories socials i l'ús personal de la propietat.

Es en el Dret de Gents on havem de cercar els preceptes cívics, qui no es relliguen solament a la vàlua material dels actes prohibits o permesos, sinó al govern de la raó i al consentiment universal dels homes. "C'est le consentement de toutes les nations de la terre qui fait ce qu'on appelle le Droit des Gens. Il tient le milieu entre le Droit Naturel et le Droit Civil et il ne peut estre changé ni alteré sinon du mesme consentement unanime de tous les peuples" (2).

El Cristianisme exercí una influència transcenden-

tal en les lleis i els costums dels pobles. Grotius relleva que, malgrat les persecucions desapiadades que hagué de superar, fou per l'obra del proselitisme passible de la doctrina nova, que advingué l'abolició de l'esclavatge, que la moral antiga legitimava.

Gairebé totes les lletres de manumissió, des del temps de Gregori el Gran fins a la tretzena centúria, invocaven — singularment a Anglaterra — la suggestió cristiana de la germandat universal, l'amor de Déu i l'absolució de les pròpies culpes.

I les lleis d'Hongria, que promulgà Sant Esteve, manaven que si algú hagués promès d'afranquir els seus servents i en morir no ho atorgués encara, la muller o els hereus eren obligats de complir de seguida el manament del difunt "pro animae redemptione fui mariti..."

El Cristianisme ultrapassà les marques dels pobles capdavaners en els rengles de la civilització i encomanà també normes morals als costums de les gents bàrbares; puix encara que llur idiosincràsia no s'hi decantés gaire, eren seduïdes insensiblement per l'elevació de les prédiques noves, qui propugnaven el valiment dels miserables.

Quan els Visigots entraren a Roma, Alaric manà que els ciutadans inermes fossin alliberats — cosa inusitada aleshores, que tots els presoners de guerra eren occits — i féu restituir als temples els joiells d'ús litúrgic que els soldats s'emportaven.

I el lombard Luitbrand, qui assetjava també la vila eterna, reculà per comandament de Sant Gregori II, i després anà en romiatge a la tomba de l'Apòstol, on lliurà l'ofrena de les pròpies insígnies reials.

El Cristianisme superà considerablement els vells sistemes de moral, amb els preceptes de caritat i de justícia que imposava. Les lleis més esclarides de l'Antiguitat eren mancades de les normes d'equitat on es plasmà la constitució política dels pobles de l'Europa cristiana.

Els Grecs i els Romans havien atès les fites màximes de la cultura antiga. Excelliren en les arts de la guerra i de la pau, i semblava que els replecs més ocults del coneixement els eren revelats per insuficiència imponderable.

Però, malgrat el refinament exterior de llurs costums i la filosofia que afectaven, la civilització llur era sobretot sensual i llur psicologia s'assemblava molt a la dels bàrbars que ells mateixos menyspreaven.

A Atenes el mot estranger era sinònim d'enemic i a tothom qui no parlava el grec o habitava una altra contrada del món, hom li deia bàrbar (qui confegia malament la llengua del país). Isòcrates reporta a les Oracions Panatenees, la dita heroica que les lluites qui més afalagaven els déus eren les baralles amb les feres o amb els estrangers, als quals hom havia de posar sempre paranys.

Quan, al temps de l'Imperi, el geni grec culminava, els Focencs, en raó de l'esterilitat de les terres llurs, es lliuraven a la pirateria, qui no els semblava pas cap professió indigna.

La crueltat de les lleis de guerra, qui aleshores prevalien, ha estat sovint rellevada. Els presoners i els ostats eren occits gairebé sempre, i hom enderrocava sistemàticament les viles caigudes.

Tucídides reporta que en les guerres del Peloponès, els Grecs immolaren tots els ciutadans de Melos i Mitilene, rebels a Atenes, i a Scione, revoltada també, només alliberaren els infants.

Els filòsofs de Grècia sancionaven la legitimitat de l'esclavatge — “a dark side to Greek culture” (3) —. Aristòtil deia que els esclaus només eren bèsties intelligents.

I a Roma, la condició d'aquells dissortats esdevingué encara pitjor. No els era permès de prendre muller i hom podia matar-los amb impunitat. “If a slave slew his master, all the slaves in his household, and not merely the murderer, were crucified” (4).

A Grècia i a Roma, els infants deformes eren morts de naixença. “Pater insignem ad deformitatem puerum cito necato”, deien les XII Taules.

I el tracte incestuós era tolerat a l'Hèllade, com a Egipte i a Pèrsia. Les lleis de Soló l'autoritzaven.

En considerar les falles de la saviesa clàssica en les qüestions de moral, deia Juli Lemaître: “Ce que les classiques païens ont insinué en moi, c'est le goût d'une sorte de naturalisme voluptueux, les principes d'un épicurisme ou d'un stoïcisme également pleins de superbe et des germes de vertus, peut-être, mais de vertus où manque entièrement l'humilité”.

El Cristianisme rehabilità la dignitat de l'home. Un còdex baverès, que hom serva encara a l'arxiu

municipal de Lindau, encomana, per amor de Déu, l'acolliment dels estrangers: “Deus nam dixit peregrinum et pauperem non contristabis de rebus fuis”. I, aleshores, advingué Carlemany, qui creà les constitucions polítiques qui encara perduren a Europa.

Després, en consolidar-se l'autoritat de la Seu romana, el capteniment dels monarques era controlat zelosament, per tal com les disbauxes llurs podien entrenar la ruïna dels reialmes.

L'obra conciliadora dels Papes atapeeix la història i era exemplar la subjecció dòcil dels reis i dels pobles a la sobirania de Roma, qui, quant a possessió temporal, era ben esquifida.

Els Sants Pares eren els marmessors dels convenis internacionals, i la ficció diplomàtica d'encomanar als estats neutrals l'inici dels tractes de pau, hagué origen en la inveterada mediació de concòrdia dels Pontífexs, a l'arbitratge dels quals hom sotmetia sovint els pretesos “casus-belli”.

I l'Església instituï també els concilis ecumènics (ad orbem terrarum pertinens), senat de l'Europa cristiana, on eren resolts els afers religiosos i polítics dels pobles i hom anatematitzava les prevaricacions dels reis. Voltaire mateix en deia “qu'il y avait des moments bien honorables pour la cour de Rome”.

JOSEP FLO-TÉRMENS

Barcelona, 21 de maig de 1926.

(1) Burlamaqui, *Principes du Droit Naturel*.

(2) Wicquefort, *De l'Ambassadeur et ses fonctions*.

(3) Myers, *History of Greece*.

(4) Wells, *A short history of the World*.

LA CRIDA D'UN PRELAT

El Dia de la Premsa Catòlica

Altra volta s'anuncia la celebració del “Dia de la Premsa Catòlica”. Tindrà lloc, com tots els anys, la diada de Sant Pere, el 29 de juny.

L'eminentíssim Doctor Reig acaba d'invitar els catòlics espanyols a aquesta festa anyal de la Premsa Catòlica, que ja hem fet notar mantes vegades que és una festa ben celebrada, com si hagués obtingut carta de naturalització.

I tan encertada és, que també va obtenint-la en altres nacions.

I és que, per fi, els catòlics s'han adonat que la premsa és avui dia d'una necessitat imprescindible, absoluta. Sense premsa no hi ha propaganda d'altura possible. Pot ben dir-se, en certa manera, que ço que no és als diaris no és pas al món. De vegades té més força un solt de quatre ratlles que un tractat de filosofia.

El nostre zelosíssim Prelat ha publicat la Circular del Doctor Reig fent-se-la seva per aquesta diòcesi. És, per tant, deure nostre, deure de tots els catòlics diocesans, secundar la crida, ben eloqüent per cert, en pro de la celebració de la festa de la Premsa Catòlica.

Qui no l'estima, no és un bon cristià.

Z.

Federació Catalana d'Estudiants Catòlics

Curset de llengua catalana
a carrec del professor

J. CIVERA I SORMANI

Lèxic — Depuració de llenguatge —
Sintaxi — Qüestions morfològiques
i Ortografia

Curset intensiu de 15 lliçons

Començarà el dia 7 de juny,
a dos quarts de vuit del vespre

Els que vulguin assistir al dit curset poden matricular-se a la secretaria de la Federació d'Estudiants, Cameros, 3, pral. (Acció Popular), de 7 a 8 del vespre

Moneda corrent

Cara

—Com és, senyora Càndida, que no vol que el seu fill faci enguany la primera comunió?

—Perquè encara és massa petit.

—Quina edat té?

—Tot just el mes entrant farà deu anys.

—Doncs el meu només en té set i mig i ja l'ha feta.

—Quin poc enteniment!

—No serà així quan l'Església ho mana.

—A mi que no em vinguin amb aquestes novetats: al meu fill no li deixaré fer-la fins que tingui dotze anys complerts.

—No sé per què.

—Perquè aquestes coses són massa sèries, i si els nois no les comprenen bé, per més que combreguin no els serveix de res.

—Si fos així, tampoc no hauria de permetre que el seu fill mengés, perquè com que encara no sap com es fa la digestió, segons les seves falses teories, els aliments no poden fer-li cap profit.

—Això són figues d'altre paner. El que fan quan són tan petits i enjogassats, és cometre irreverències i profanar el sagrament.

—Vostè es creu això i es deixa petonejar i fer carícies pel seu fill?

—Per què no? Ben contenta que n'estic.

—Doncs cregui que m'estranya molt, perquè, segons la seva opinió, com que és tan distret i només obra per instint, en lloc de demostrar-li l'amor filial, el que fa és burlar-se de vostè i profanar-lo.

—Aquesta sortida sí que no me l'esperava, però serà inútil que insisteixi respecte d'aquest punt, perquè, encara que té molta verbola, no em convencerà.

—Pitjor per vostè.

Creu

—Sap, senyora Càndida, que mai no m'hauria cregut que tingués tan poc mirament amb el seu fill.

—Per què m'ho diu?

—Perquè veig que tot sovint se l'emporta al cine i altres espectacles perillosos, en els quals no hi aprèn res de bo.

—Això rai no li fa cap mal; perquè com que encara és tan innocent, no sap veure la malícia de les coses.

—Ja que s'ho creu així, per què no s'atreveix a donar-li alguna dosi de verí, de tant en tant?

—Què diu ara! Que es pensa que el vull matar?

—D'això rai, no en tingui cap por, perquè com que encara no coneix els efectes funestos de les metzines, no li faran cap mal.

—Vol dir?... Que es pensa que no ho conec que em parla amb segones? Vostè em tira aquesta llatina per la conversa que vàrem tenir l'altre dia; no m'ho negui.

—Es clar que sí. Ja que no vol que el seu fill combregui perquè tem que profanaria el sagrament, almenys no profani la seva innocència portant-lo en llocs pecaminosos, on no s'aprèn res de bo.

—Fugi, dona, fugi i no sigui tan escrupolosa: a l'edat del meu noi, no s'ha de mirar tan prim.

—En el pecat trobarà la penitència.

Cantell

—Què li passa, senyora Càndida, que la veig tan amoïnada?

—El meu fill m'ha de matar a disgustos. Afiguris que ara mateix farà tretze anys i s'ha entossudit a no voler fer la primera comunió, perquè diu que és massa gran i se'n dona vergonya.

—No em ve gens de nou.

—A mi sí. Mai no m'hauria cregut que es tornés tan dolent com s'ha tornat! Quan veig que el seu és tan bon minyó, cregui que li'n tinc enveja.

—Tots dos són de la mateixa fusta.

—No ho digui, que el seu fill sembla un santet i el meu s'ha tornat de la pell del diable: no em creu de res ni em té cap respecte; sempre va darrera els mals companys i, menut com és, gairebé no li falta cap vici per apendre.

—Li torno a dir que tots dos són de la mateixa fusta. El que hi ha és que mentre jo — mal m'està dir-ho — sempre he procurat pujar el meu fill tan bé com he sabut, vostè, refiant-se que el seu quan era més petit, no comprenia la bondat ni la malícia de les coses, l'exposava temeràriament a la perniciosa influència dels mals exemples del vici, i li vedava els saludables efectes de la gràcia; no volia que rebés Jesús sagramentat en son cor innocent, quan era temps oportú, i en canvi l'hi obria de bat a bat perquè hi entrés el dimoni.

—Calli, per Déu, calli i no me'n faci més retrets, que prou pena tinc de no haver-la cregut. Ah, si els penedits poguessin tornar a Roma!

DOMÈNEC CABALLERIA I COLLELL

Espurnes

Koojen, ministre catòlic d'Holanda, en un banquet que el govern oferí als membres concurrents a una conferència celebrada a La Haia, en haver pres seient tots els Ministres i el Cos Diplomàtic, i un considerable nombre de concurrents de totes parts, féu sonar la campana, i el Ministre catòlic demanà que es fes silenci uns breus instants, a fi que els convidats creients poguessin resar llurs oracions abans de començar l'àpat. El propi Ministre es pèsignà i resà el *Benedicite*, i mols seguiren el seu exemple.

Aquesta és la manera com hem de comportar-nos sempre els catòlics, practicant les nostres creences en tot lloc, i sense respecte humà. D'aquesta manera serien molts que ens seguirien, perquè veurien la fortitud de les nostres conviccions.

FILOMEL

La trilogia liberal

Com més medito la substancialitat de les definicions dogmàtiques dels homes liberals i d'esquerra, més s'aferma en mi el reaccionarisme, entenent per reaccionarisme el contrari de la ideologia esquerrana, liberal o avançada, digui's com es vulgui.

Em té preocupat el fet que precisament són els que malden dels dogmes, els que ens parlen sempre en forma dogmàtica els seus predicats, i, així com les definicions dels altres les analitzen, les sotmeten a l'ariet de llurs crítiques, els homes d'idees avançades llencen les seves definicions d'una manera absoluta, sense admetre la crítica dels qui no pensen com ells.

Quan parlen, o defineixen, ho fan sempre en to absolut, i el que diuen s'ha d'admetre solament perquè ho diuen els homes d'esquerra, encara que sigui per a sostenir els absurds més monstruosos.

Per això veiem en alguns indrets del món que són aquells on més s'ha predicat la llibertat, on menys poden fruir-la els individus que no pertanyen a la comunió dels homes de govern, i l'única llibertat que se'ls concedeix és la d'anar a viure en l'exili, si és que tenen temps de poder fugir.

Aquest contrasentit entre les idees emeses i la pràctica del govern pels homes definidors que no admeten l'oposició dels qui no pensen com ells, em fan ésser cada dia més reaccionari, en el sentit d'haver de manifestar la meua oposició, pensant que la pràctica de les idees es canviarà en el significat de les paraules, donant el sentit ideològic a uns vocables que ara el tenen altres. Volem dir que reaccionari significarà home liberal, però de veritat; liberal significarà home reaccionari, perquè ja estem veient massa exemples que la llibertat és nulla en els països on governen els liberals.

I és que l'orgull dels homes, quan els determina a voler subjectar les idees i les persones dels altres, els fa llençar definicions amb la idea fixa de poder predominar sobre els altres, i no s'admet altra postura que la d'acceptar les dites definicions per extravagants que siguin.

Aquestes llargues disquisicions ens les ha suggerides la lectura d'unes petites glosses que el gran poeta peruà, J. Santos Chocano, ha fet de la trilogia liberal de *llibertat*, *igualtat* i *fraternitat*.

Aquest lema, que sembla el summum de la felicitat humana, i que ha commogut legions d'homes, i que ha fet remoure pobles, lema que escriuen i graven els liberals, els avançats, els progressistes i els que no porten llana al clatell, no és altra cosa que la trilogia de les absurditats, que solament poden admetre i acceptar aquells que acostumen d'acceptar i admetre tota mena d'idees pel seu enunciat simplement. És la trilogia dels homes de *bona fe* que s'empassen les *grans* idees, sense examinar-les, i ens tracten de reaccionaris a aquells que meditem la conveniència i bondat de les idees, abans d'acceptar-les.

Diu el poeta: "La llibertat absoluta per als homes sols resideix en l'aïllament de la contemplació estètica: és, doncs, contrària a la vida social, de la qual cosa resulta un absurd fer-la llei."

L'home no pot viure en l'aïllament, per no bastar-se, per si sol, a totes les seves necessitats. És eminentment sociable; per la vida de relació a què està obligat. És *necessàriament* sociable; aquesta necessitat el lliga de tal manera, que la llibertat està en relació amb la llibertat dels altres. Els drets dels altres, ens *obliguen* a respectar-los, i aquesta obligació ens converteix la nostra llibertat, en una llibertat relativa. És absurda, doncs, la llibertat absoluta que ens prediquen els liberals.

"La igualtat absoluta per als homes sols resideix en la total inacció de la mort: és, doncs, un absurd fer-la llei de les vides humanes."

La farsa democràtica ha predicat la igualtat per a fer-se mestressa de les masses, del número, sense tenir en compte la qualitat. És clar que per al que res no té ni res no val, és una doctrina còmoda i afalagadora la de poder-se equiparar fàcilment als escollits, però és una igualtat inacceptable per aquells que l'educació i la cultura els fa sobresortir de la massa estúpida i imbècil, i mai no es podrà considerar igual al viciós l'home que viu una vida moral i ordenada.

"La fraternitat absoluta entre els homes sols podria entendre's en la regió dels iguals: és, doncs, un absurd imposar-la com llei precisament sobre totes les desigualtats humanes."

Que n'han fet de mal les paraules enlluernadores amb les quals s'ha pretès de llibertar la consciència humana!

Quan l'esperit cristià manca en la doctrina predicada pels homes, es de més que se'ns vingui amb vocables altisonants i amb brillantors de quincalleria barata.

La llibertat existeix quan *subjuguem* la nostra a respectar els drets dels altres.

La igualtat és un fet quan els homes poden manifestar-se en un mateix pla de respecte.

L'home, des que neix, està subjecte a la mort, sense conèixer l'hora ni el moment que haurà de morir. On és la llibertat?

Els fills del vici i aquells als quals el medi ambient no els és favorable a desenrotllar llurs facultats morals i intel·lectuals, mai no es podran equiparar als que neixen i posseeixen les disposicions que els fan superiors en qualitat als altres. On és la igualtat?

Mentre hi hagi qui faci de l'escàndol l'altar de les pròpies virtuts i sigui el vici i la immoralitat els que presideixin la seva vida contumeliosa, és en va pensar en la fraternitat dels homes.

La trilogia liberal s'alça sobre un monument de fang. Quan les multituds incultes s'hi enfilen entusiasmes, la base *fa figa* i les *virtuts* que la componen cauen tot fent un gran estrall i ensenyant totes les vergonyes.

Per això estem convençuts, cada dia més, que en els fons de les doctrines esquerranes, en matèria de religió i sociologia, no es compon d'altra cosa que de paraules, paraules i paraules...

LLUÍS G. FÀBREGA I AMAT

L'elegància

Les multituds m'han fet sempre una mica de bardsa. Prefereixo mil vegades la soledat dels camps que no pas la bunió de les gentades.

En mig de les grans multituds mai no s'ha esbaldat la flor gentil de la correcció i l'elegància. L'ocellot de l'egoisme i de la grolleria estén les ales damunt la multitud amorfa.

Em trobava al cim d'una muntanya de bella ondulació. Passaven corrués d'homes i de dones i en els seus llavis florien cançons vulgars i banals. El sol rodolava cap a la posta. Damunt la ciutat hi havia una boirina molt subtil i el mar blavejava lleugerament enllà d'enllà sota el cel que s'anava descolorint lentament com una flor marcida.

De la banda de ponent verdejaven els pins i groguejava la flor de l'argelaga adusta. Blavejaven dolçament les muntanyes. La faç brillant del sol esdevingué rosada com la flor del presseguer. L'acompanyaven camí de la posta uns núvols molt blancs i manyacs i abans d'estimbar-se darrera els pins més alts de les muntanyes els convertí en mantells aurífics de porpra. El cel esdevingué pàlid i els primers estels varen descloure els ulls per a esguardar les muntanyes blaves que s'adormen sota el seu brill.

La corrua d'homes passava indiferentment davant d'aquelles meravelles. La pau augusta d'aquells moments i el silenci corpredor de les muntanyes no els deia res a l'esperit.

Percudien els aires crits estridents i rialles de joventut esbojarrada.

No solament, però, són mancats d'elegància els homes vulgars, sino molts dels que passen per cultes.

Pocs són els que en totes les coses posen una mica de bellesa. I és que no tenen espiritualitat. Un home finament espiritual no sap esgrimir l'arma del greuge.

Trobeu homes que per dir-vos una cosa, us parlen amb un gest despectiu i posen en cada paraula una gota de verí. Tan fàcil que és dir les coses planerament, amb el cor a flor de llavi, bandejant totes aquelles paraules que poden ferir el germà.

Els homes es coneixen quan l'enuig agita les passions que porten amagades dins el pit. Quan dringuen els picarols de la joia, no els coneixereu mai.

Dieu una paraula que a ells els sembla feridora, i es posen vermells de cara, i alcen la veu per a exterioritzar llur indignació. Si han de fer una reconvençió a un amic o a un inferior, trien les paraules que poden ferir més.

En l'adversitat és quan els homes posen de manifest llur elegància o llur vulgaritat. Quan un home cau del pedestal de la popularitat i de la glòria, si és elegant, no tindrà el mal gust de cridar ni de gesticular.

Es més eficient el gest sobri i elegant, que no pas el despit i l'orgull.

L'elegància s'obté dominant les passions i po-

sant el peu damunt el cap de la supèrbia, que és un dels monstres que entre els homes fa més estralls.

Dolorós és confessar-ho, però en el nostre poble floreix rares vegades la flor perfumada de l'elegància. A algun dels nostres intel·lectuals li escauria millor una tralla als dits que no pas una ploma.

No hem d'ésser únicament elegants parlant en públic o escrivint, sinó en la vida privada. En la intimitat és on es coneixen els homes. Jo no creuré mai en un poeta que escrigui versos pulquèrrims i que parli com un carreter.

Nosaltres pequem d'aquest mal. El més trist és que algú creu que la nostra grolleria és una virtut racial. "Nosaltres som molt francs", exclamem!

En una festa el gran actor Borràs llegí una de les poesies més belles i descriptives d'En Maragall. Confessem que ens va fer pena. No sabia el que es deia. Pocs són els que saben llegir bellament les poesies d'aquell gran poeta. Després llegí un fragment d'una obra dramàtica d'En Pitarrà, i no cal dir que fou molt aplaudit. Les grolleries de llenguatge d'aquest autor arribaren més al públic que no pas les delicadeses i l'emotivitat de l'autor de "La vaca cega".

Que el gros públic sigui vulgar no ens sorprèn. La plebs no ha parlat mai en vers. El que ens estranya és la poca elegància d'aquells que per la seva cultura haurien de saber destriar el camí de la perfecció.

És un costum molt arrelat tutejar els pobres i la gent humil. Trobareu senyors que tutegen el cambrer, el xofer i la minyona de servei.

El tu en la seva boca és insolent com una paraula feridora. Hom diria que quan brolla dels seus llavis espètega com un fuet. Amb quin dret tutegen els homes humils? Ah! bé han fet aquells pobles que tenen un sol tractament per a tothom!

Si veiéssim en cada home un germà, no els tractariem despectivament. Aquest fet no solament revela poca elegància, sinó també poca caritat.

Quan parlem amb un pobre se'ns desvetlla el senyor feudal que portem dintre. Ens creiem superiors perquè tenim una mica més de cultura o perquè hem sabut amuntegar riqueses.

Y no és pas la cultura ni les riqueses les que poden obrir-nos les portes del cel.

Els orgullosos són molt més nombrosos del que nosaltres creiem. Hi ha gent que fins té orgull d'ésser bona, o millor dit de creure's bona. Tots som molt cristians, però ai d'aquell que ens contradigui o que faci alguna cosa que pugui mortificar-nos.

Aixopluguem-nos sota el mantell de l'elegància. Que el nostre gest sigui elegant i que la paraula brolli pura dels nostres llavis. Estenguem les ales del pensament i de l'esperit i sapiguem volar arran de núvol com les àguiles.

J. CIVERA I SORMANI

La fortitud d'un prelat insigne

(Continuació de la magnífica Pastoral del Bisbe de Huejutla, doctor Manríquez i Zàrate)

Ante tales acontecimientos, VV. HH. e hijos muy amados en Jesucristo, es imposible que Nos guardemos silencio; seríamos tildados de cobardes —y con justicia— si, después de haber defendido con dentado la causa de la Iglesia en circunstancias menos solemnes, calláramos ahora en que está de por medio la vida, la existencia misma de la Iglesia en nuestra angustiada patria. Más todavía: seríamos grandemente criminales, si en los momentos angustiosos presentes en que nuestra Madre Común está en las garras de los lobos que la despedazan, no acudiéramos presurosos a defenderla y vindicarla haciendo uso de la espada terrible de la palabra que se nos ha confiado. Los prelados no disponemos de metrallos ni máquinas de guerra; pero nuestra voz es más terrible para el enemigo que un escuadrón en orden de batalla. La palabra, sobre todo de un Obispo, es y debe ser la expresión de la verdad, y la verdad siempre es terrible para los que viven de la mentira y del error.

Cuando Jesucristo envió a sus Apóstoles a la conquista del mundo para Dios, no puso en sus manos más que la espada de la palabra; y se obligó a los poderes temporales a ser los Sargentos de la Iglesia y a prestar el auxilio siempre que ésta lo requiriera, no se ha manifestado tan celoso en conservarla tal auxilio, para que resplandezca más el poder de la palabra en la manifestación del espíritu y la virtud de lo alto.

De intento hemos dejado transcurrir algún tiempo antes de tomar la pluma en defensa de la verdad y de la justicia pensando que acaso los arrebatos de la pasión pudieran sojuzgarnos y hacernos decir algo fuera de orden; porque en realidad no nos guía, ni nos ha guiado nunca en el ejercicio de nuestro ministerio sacerdotal, afección alguna desordenada. Y singularmente en los momentos actuales ponemos a Dios por testigo de la rectitud de nuestras intenciones.

Las palabras que saldrán de nuestra pluma llevarán acaso un dejo de amargura, como las de Job, oprimido por la desgracia; pero ¿acaso no es lícito a un hombre quejarse amargamente ante los males que lo hieren?

Podrá acaso alguno pensar que nos exponemos imprudentemente a las iras de los tiranos. Sea en hora buena. Vale más incurrir en la indignación de los hombres que en la indignación de Dios. Vale más confesar a Jesucristo valientemente en la presencia de los hombres, y no ser desconocido por El en el último día. No tememos las mazmorras ni los rifles asesinos; tememos sólo el juicio de Dios, que puede arrojarlos al infierno el día de la cuenta.

Reprobamos, condenamos y anatematizamos todos y cada uno de los crímenes y atentados cometidos por el gobierno Mexicano en contra de la Iglesia Católica en los últimos días, sobre todo su no bien disimulada intención de acabar de una vez para siempre con la Religión Católica en Méjico.

Nos, no nos limitamos únicamente a rechazar indignados los artículos 3, 5, 27 y 130 de la llamada constitución queretana, sino que extendemos nuestra reprobación y anatema a todas y cada una de las leyes, a todos y cada uno de los preceptos violatorios del Derecho Divino, del Derecho Natural y de las Sacrosantas Disposiciones de la Iglesia.

Para Nos nada significan las leyes sean fundamentales, sean orgánicas o de cualquiera otra denominación, presentes, pasadas y futuras que violen de alguna manera los mencionados derechos. Que en cuanto a las disposiciones violatorias de la dignidad humana, como son muchas de las que ha dictado el Gobierno en estos últimos días de rabia y de furor infernales contra el Catolicismo, las rechazamos indignados no ya solamente como Pastores de la Iglesia de Jesucristo que somos, aunque indignos, sino aun simplemente por tener plena conciencia de nuestra dignidad de hombres libres.

Nunca es tarde, VV. HH. y amados hijos, para proclamar la verdad y la justicia frente a los que osan conculcarla; pero acaso no exista momento psicológico más oportuno para proclamarlas que cuando los enemigos de la cristiana civilización se glorían de los triunfos alcanzados sobre la Religión Católica. El *Syllabus* de Pío XI, de feliz recordación, hizo temblar a los estadistas liberales de mediados del pasado siglo, porque cayó sobre ellos en los momentos en que más engríados estaban con sus sonados triunfos sobre la idea católica. Por eso Nos no creemos fuera de propósito decir a todos los mejicanos la verdad católica íntegra, pura y sin mancha de humanos acomodos o contemporizaciones. De esta manera aparecerá la persecución religiosa actual con toda su fealdad y fiera como aparece una mancha repugnante y asquerosa en un espejo tersísimo.

La Iglesia Católica ha nacido para ser y vivir libre en todas partes. Como hija y heredera de la Eterna Verdad, su ambiente propio y natural es el Cielo de los hijos de Dios y no la Tierra de los intereses y apetitos humanos. Así como las cosas de arriba no pueden sujetarse a las de abajo sin invertirse el orden natural de los seres, así tampoco la Iglesia de Jesucristo, encargada de los intereses supremos del hombre, puede sujetarse a los poderes encargados de promover el bien temporal de las sociedades. Más bien la sociedad temporal debe estar y de derecho está sujeta a la Iglesia, en todo lo que afecta a los intereses comunes de ambas sociedades.

Las intromisiones de los gobiernos civiles en los asuntos eclesiásticos en cualquiera forma que se produzcan, no son otra cosa que atentados de la fuerza bruta contra la fuerza incontrastable del derecho. Jamás podrán reconocer, ni la Iglesia ni la civilización semejantes atropellos, bien que se zurzan mañosamente con las leyes fundamentales de un país cualquiera. Las disposiciones gubernamentales, cualquiera que sea su categoría, no son las leyes por su inserción en los Códigos, sino por la justicia y el derecho que las ampare. El Gobierno no puede alegar en defensa de su actitud atentatoria contra el Catolicismo las leyes fundamentales de nuestro país,

desde el momento en que tales disposiciones carecen de fuerza de ley y no son sino simples atentados contra los derechos más sagrados del hombre y de la humanidad; ni podrá jamás sincerarse de sus infames atropellos a las instituciones católicas ante los pueblos verdaderamente civilizados, desde el momento en que éstos entienden o deben entender que la llamada Constitución Mejicana de 1917, al menos en la parte que mira a los intereses religiosos, jamás ha sido reconocida por el verdadero Pueblo Mejicano. Ya hemos dicho en otra oportunidad que el pueblo es soberano y que el Gobierno, cualquiera que sea su forma, no es sino simple legatario del pueblo que gobierna y de quien recibe inmediatamente su autoridad. Ahora bien; es un escarnio suponer que el pueblo Mejicano, católico por abolengo, y aún uno de los más piadosos de la cristiandad, haya conferido a sus representantes poder para atacarlo en lo que él aprecia como la más sagrada herencia que le le legaran sus antepasados. Es por eso que los católicos mejicanos, y en especial el Clero y la Jerarquía, al no acatar ni obedecer los mencionados artículos de la Constitución no podrán tildarse de desobediencia a las leyes o instituciones del país; porque toda obediencia supone un precepto justo y racional; y los mencionados preceptos son no sólo injustos, sino aun atentatorios contra los derechos más sagrados del hombre y de la sociedad.

(Seguirá)

Els innocents

En totes les ciutats *civilitzades* pot contemplar-se el quadro de corrués de nois i noies, passejant pels carrers de la ciutat, en rengleres de dos en dos, de tres en tres o de quatre en quatre, acompanyats per les Germanes de la Caritat, uniformats de manera que no cap dubte que estan reclosos a l'Hospici.

Són els fills de ningú, o almenys no coneixen llurs pares, engendrats en els moments de bogeria, de disbauxa o descuit. Són els fills de la raça, engendrats en el llot infamant del vici, producte de les baixes passions dels que no saben ni poden contenir-se, i després llençats al més pregon oblit, empresonant-los, des del néixer, entre les reixes d'un asil, on, per més cura que els prodiguin les ànimes generoses que cap obligació no tenen de cuidar els fills dels altres, sempre mancarà als pobres infants de tan trist origen, l'afecte i els amanyacs d'una mare amorosa, i la calor de la llar.

Aquest producte infamant, que amb tanta indiferència contemplem tots, és degut a la disbauxa dels que blasmen tot el més sant i sagrat, dels que renequen de la moral i dels bons costums, dels que matarien els freres i monges, i en els moments de compromís, abandonen el fruit de llurs pecats, perquè l'arreglequin aquelles monges a les quals han insultat de paraula i de pensament moltes vegades, perquè els cuidin elles i els alleugereixin la càrrega que suposa mantenir fills *no desitjats*.

Moltes vegades he pensat en la infàmia de posar fills al món per a abandonar-los, sense que els innocents tinguin cap culpa, sense que hagin demanat a ningú la seva vinguda al món, i hom contempla en l'espècie humana allò que no observa en les bèsties. Aquestes no abandonen els fills com ho fan algunes mares sense entranyes.

En mig de tanta misèria humana, bo és de poder contemplar que hi hagi qui vingui a reparar, en part, el mal que es fa als innocents, prodigant-los carícies i esbarjo, repartint-los espurnes d'amor, del qual tan necessitats estan.

Per als nois i noies orfes, un asil ve a ser una mena de gàbia, i gràcies que en la dita gàbia troben el sustentament i una direcció, però sempre serà una reclusió, i aquells petits infants que creixen en l'Hospici, sotmesos a una disciplina des dels primers dies del seu naixement, quan siguin més grans i es donin compte del rebuig que la societat ha fet d'ells, i sàpiguen que han estat abandonats pels propis progenitors, és més que segur que el seu cor abrigarà sempre idees ombrívols, i que l'odi presidirà llurs intencions.

Es necessari reaccionar i portar l'alegria franca i vertadera en el cor dels innocents que sense cap culpa paguen els pecats dels pares en aquesta vida.

Fet aquest preàmbul, anem ara a fer recalcar el nostre propòsit en encapçalar el present treball.

Fa uns quatre o cinc anys que a Lima, el 28 de desembre, diada dels Sants Innocents que l'Església celebra, s'ha estatutit *el dia del xòfer*, i consisteix a donar un dia complet de festa i esplai als nens i nenes orfes, dels Asils de la capital peruana, passejant-los per tots els carrers i passeigs de la Virreinal ciutat, tota la tarda, en els autos de plaça i en els omnibus de passatgers.

Es un espectacle corprenedor, i tothom contempla l'alegria d'aquelles ànimes innocents que criden i riuen, fruit la vida, encara que sigui en les curtes hores d'un sol dia.

Es una festa simpàtica, atractiva, i la majoria de les cases comercials de Lima, Bancs, Institucions i particulars hi contribueixen regalant joguines, dolços, llibres i coses útils que es reparteixen entre els orfes reclosos.

La festa del xòfer. Que bonic resulta que un sector social es cuidi d'esborrar les llàgrimes de les víctimes innocents que no haurien de saber encara el que són les llàgrimes, i han de plorar des del néixer!

Quin dia més escaient el que han triat els xòfers! El dia dels Sants Innocents. Aquell dia que ens recorda el degollament decretat per Herodes Antipas, aquell monstre sedent de sang innocent.

Els moderns Herodes no degollen els nens, però fan quelcom pitjor. Els condemnen al rebuig perpetu de la societat, negant-los l'alè i l'escalf d'un cor maternal i l'empar d'un pare que hauria de cuidar-los i fer-los créixer per a bé de la Humanitat.

Imitem nosaltres el bell exemple dels xòfers de Lima. Pensem alguna vegada a l'any en els pobres reclosos per les culpes dels que viuen en el pecat, en els tendres innocents que cap culpa no tenen que se'ls privi de l'amor a què tenen dret, i així esborrarem les seves tristors i odís.

FILOMEL

D'ací i d'allà

La setmana vinent s'inaugurarà a Barcelona l'exposició canina.

Es veu que es va arrelant entre nosaltres el costum de criar gossos ben lletjos.

Com més lleig és un gos més mèrit té. No es premien els que fan goig, sinó aquells que fan riure més.

De vegades veieu passar senyores acompanyades d'un goset blanc i rodanxó com un formatge de llet.

Trobem molt encertada aquesta exposició.

Els cans són molt imitats.

Trobareu homes que són molt més fidels que un ca.

* * *

Aquest any s'han posat també corones a l'entorn del monument d'En Rius i Taulet.

No volem negar que aquell gran alcalde es mereix l'agraïment i la recordança de la ciutat, però ens sembla que en fan un gra massa volent fer creure que l'engrandiment de Barcelona es deu a l'exposició Universal.

Està bé que s'exploti el nom d'un alcalde il·lustre, però aquesta broma ja dura massa anys.

Si haguéssim cregut els homes d'aquell temps avui Barcelona no seria altra cosa que un cos sense ànima.

Són els ideals i no les exposicions els que fan prosperar els pobles.

Els nostres artistes i els nostres poetes que han posat tan amunt el nom de la ciutat, porten dintre el pit una vibració que mai no varen portar els homes d'aquells temps.

* * *

Tenim el costum de fullejar la premsa més im- portant d'Espanya i de l'estranger, i mai en cap diari no havem trobat un article que menysprei la ciutat en la qual es publica.

Aquest privilegi el té reservat *La Vanguardia*. Més d'una vegada En Gaziell, de les planes estant d'aquell diari, ha parlat despectivament de la nostra ciutat.

No s'ha donat mai el cas que un diari de Madrid ofengui el poble madrileny, ni un diari de Saragossa que menysprei el poble aragonès. En canvi el senyor Gaziell no és la primera vegada que parla de Barcelona com si fos un poble del Senegal.

Certament que tenim defectes; però no s'hi val a llençar-nos amb les pròpies mans grapats de llot al rostre.

En Gaziell és un despitat. No pot capir que els intellectuals catalans puguin prescindir d'ell. A tot arreu veu fantasmes.

No fa molt de temps publicà un article en el qual afirmava que al poeta Albert se li feia el buit perquè en unes eleccions legislatives derrotà En Cambó.

Aquell mateix dia *La Veu* publicava en la secció bibliogràfica una crítica extraordinàriament elogiosa, ponderant la producció literària d'aquell exquisit poeta.

Ara En Gaziell fuetreja violentment el rostre de la ciutat, perquè el públic assistí al match Uzcedun-Spalla.

Es comprèn que protestin els que no assisteixen a aquesta mena de festes, però fa riure que combatin la boxa aquells que contribueixen a la seva difusió amb llur assistència.

Ens han assegurat que el senyor Gaziell cridava i aplaudia quan l'Uzcedun feia malbé el físic del seu contrincant.

Si això és veritat és una cosa ben còmica que s'hagi esquinçat la túnica amb un gest d'indignació.

El civisme, senyor Gaziell, s'ha de predicar amb l'exemple.

* * *

Sota els pòrtics de l'Ajuntament estan vestint els gegants.

Encara ens fa il·lusió veure el gegant i la gegantessa tan endiumenjats, dansant amb gentilesa al so del flabiol.

Els van molt serens, però a dintre sua l'home que els fa ballar.

Al món hi ha molts homes d'aquesta mena. Es mouen molt, però és un altre el qui els fa moure.

Els gegants són el prototipus de l'home modern.

Tenen el cap buit i porten el cervell al ventre.

* * *

L'empresa del Teatre Romea va exhumant les obres més estantisses d'En Pitarra.

Algunes d'elles no les coneixiem ni de nom.

Es que no passa res més interessant al món?

Es una cosa que fa pena llegir els programes d'aquella casa.

A riure!... A riure!... Un tip de riure!...

Per què serà que sempre volem fer riure el poble?

I tant que convindria que el féssim pensar!...

* * *

A B C ofereix un premi de cinquanta mil pessetes a qui demostrï documentalment que el gran navegant Colomb era espanyol.

Trobem molt encertat aquest concurs. És hora ja que se sàpiga d'on era fill el descobridor d'Amèrica.

Ja que hem perdut totes aquelles terres, almenys seria un consol saber que era espanyol aquell que va trobar-les.

En aquest concurs hi podrien també pendre part els americans i seria un motiu més per a estrènyer llaços.

* * *

A Tokio hi han hagut moltes víctimes a causa de l'erupció d'un volcà.

Els pobres japonesos no poden viure tranquils.

Quan no és un volcà és un terratrèmol.

Que es consolïn pensant que són molts els pobles que viuen sobre un volcà.

El que passa

ESPANYA ENDINS

Han corregut aquests dies noves molt falagueres del Marroc per a Espanya i França, però sembla que la imaginació ha corregut més que la realitat, encara que tot fa preveure la terminació de la guerra en termini no molt llarg.

La campanya empresa per elements molt respectables a favor de la clerecia demanant l'augment de les seves avui dia misèrrimes assignacions, es generalitza. Tan justa és aquesta causa, com odiós l'estat de penúria a què ara es subjecta aqueixa classe social verament sagrada, que no demana pas cap gràcia ni cap favor, sinó una part, ben petita per cert, del que acredita de l'Estat, com sap tothom. Aquest respon indirectament que la campanya li mereix respecte i quasi simpatia, però que, ara per ara... I tants de milions com s'esmercen en coses ni de molt tan urgents i obligatòries com aquesta!

L'"any franciscà" es celebra a Madrid amb una sèrie de Conferències que dona bo i fa pena de llegir, tot alhora. Com que Sant Francesc és un sant que s'imposa a tothom, en parlen tots els caps de brot de la intel·lectualitat mundial i, com és de suposar, amb diferents criteris i fins oposades tendències. Amb intenció, o sense, el cert és que són molts els escriptors i conferenciants que presenten al *Poverello* d'Assís com un home extraordinari per les seves excelses virtuts, purament naturals, o com un poeta únic, pe restimar i cantar la natura. Amb malícia, o sense, es prescindeix del diví Model a Qui imità i de Qui rebé totes les gràcies Sant Francesc, amb tanta perfecció i amb tantíssim d'amor, que pot ben dir-se que Jesucrist es plasmà, en certa manera, en l'ànima i el cos del seu enamorat i fidelíssim servent.

Sembla impossible que pugui parlar-se del "Serafí humà" sense dir alguna cosa del seu Mestre diví, de l'Autor d'aquesta meravella de la naturalesa i de la Gràcia que és Sant Francesc d'Assís, i caldrà tal volta repetir sovint aquella rotunda afirmació papal feta en el Centenari de Cristòfol Colomb, i ara aplicada al present Centenari franciscà: Francesc és nostre!

Els Prelats Metropolitans d'Espanya s'han cregut obligats a publicar i difondre per mitjans extraordinaris una Pastoral colectiva "sobre la immodèstia dels costum públics", que arriba a excessos verament escandalosos. Mes el cas, per molts de motius, requereix article a part.

Per altra part el Govern sembla que dedica atenció especial i fecunda activitat als interessos agraris: Patrimoni familiar, Contracte d'arrendament, Préstecs als arrendadors, Sindicats per a compres, etcètera. Està bé. Però pensi el Govern que hi ha altres rams de riquesa que no es pot desatendre sense notòria injustícia i ruïnosa greuges.

L'Exposició Nacional de bestiar que aquests dies té lloc a Madrid ha estat una revelació per a molta gent. Es una riquesa immensa, més pròspera del que hom creia. Els seus progressos, posats allí de manifest amb luxe de mitjans i molt d'art, sorprenen el bon poble madrileny, que hi acut a veure'ls i els comenta amb la seva bonaombra característica.

També comenta el nou impost sobre objectes de luxe que ha ideat En Calvo Sotelo per tal de nodrir les arques del Tresor. Per natural associació d'idees aquest novíssim impost evoca el record d'aquelles anomenades lleis sumptuàries, tan famoses a la història i tan divertides ensems.

Tot impost sobre el luxe és simpàtic... a qui no en pot gastar, però no sabem fins a quin punt és pràctic. La intenció prou és bona, però els resultats...

ESPANYA ENFORA

S'ha resolt la crisi belga amb la formació d'un Ministeri ponderat i amb un programa de pacificació i de col·laboració general. Es tracta de salvar Bèlgica d'un sinistre econòmic i de reconstruir el seu organisme nacional, fortament ressentit dels efectes de la guerra i els problemes de la post-guerra. El patriotisme en aquesta ocasió ha guanyat la victòria, a Bèlgica.

També s'ha imposat a Polònia el patriotisme. L'espectre de la guerra civil sembla allunyat definitivament. Una dictadura moderada, vestida de legalitat, tal volta serà la solució del greu conflicte. Per de prompte la política exterior de Polònia no canvia un mot. La interna serà a base, segurament, de comuns renunciaments.

A Anglaterra la vida pública s'ha normalitzat. La vaga minaire entra ara en un període violent, perquè la nació no està en el cas de seguir sacrificant-se amb subvencions onerosíssimes, la finalitat de les quals no està prou definida ni ben justificada. Fou un remei de cop i volta que no ha de sentar un mal precedent.

Què faran patrons i obrers, quan els milions de la subvenció manquin i les necessitats del negoci i àdhuc les del viure quotidià apretin i s'imposin?

El problema és dels que escapen a tota humana previsió.

El govern francès, a còpia d'esforços colossals, ha pogut aturar de moment l'estimbament total del franc. Però... *nihil violentum manet*.

Ja indicàrem l'altre dia el fracàs complet de la Conferència de desarmament. Ara el fracàs és ja oficial. La Conferència s'ha dissolt amb una sèrie d'acords que volen dir que mentre l'estat de guerra dels esperits perduri, el desarmament és impossible. Al contrari. Ço que es nota en totes les nacions fortes és una febre d'armaments aeris, perquè tothom té el convenciment que la pròxima guerra es decidirà allí d'on s'anuncia la pau als homes de bona voluntat.

I aquesta és la que falta ara.

J.

Aquest número ha passat per la censura governativa

Noticiari

ESPANYA

Es diu que van a refondre's els cossos d'Enginyers Agrònoms i de Monts.

No falten raons que abonin la refundició, però no creiem que faci cap falta per a l'eficàcia de llurs treballs. Aquí sempre ens en anem per les branques...

—Sembla que va per bon camí el projecte de crear el Ministeri d'Agricultura. Està bé. Però no ens fem gaires il·lusions, perquè més que en els organismes burocràtics radica en els homes l'eficàcia de l'acció.

—Llegim:

"En el ràpid d'Irun han sortit avui cap a Ginebra rancesc Largo Caballero, Luci Martínez Gil, Antoni Fabra Ribas i Cristòfor Díaz Sánchez, els quals, en representació de l'organització obrera del nostre país, intervindran a les sessions de la vuitena i novena Conferència internacional del Treball, qu es celebrarà a Ginebra des del dia 26 del corrent; el primer en qualitat de delegat, i els altres tres com assessors tècnics."

Deixant a part el fet que els capitostos socialistes *se dejan querer* pel Govern com a prínceps, ens crida fortament l'atenció que els obrers catòlics no figurin en aquesta comissió oficial. *Quare causa?*

—A Sevilla s'ha reorganitzat el Patronat Municipal de Cases Barates, per tal de donar fort impuls a la seva construcció.

A València l'Ajuntament emet un emprèstit de sis milions de pessetes pel mateix fi.

A Barcelona, ara per ara...

—A la llista interminable d'impostos que fan deliciosa la vida a la moderna, s'ha d'afegir l'"impost sumptuari", que gravitarà sobre objectes o serveis de luxe.

El R. D. corresponent acaba d'aparèixer en la "Gaceta". Cal confessar que treballa de ferm el ministre d'Hisenda.

—A Madrid s'ha reunit un Congrés sericícola per tal de fomentar la producció de la seda.

—S'ha celebrat la segona sessió del Congrés miner, en la qual s'acordà demanar al Govern, entre altres coses, la promulgació d'una llei la qual estableixi el mínim dels jornals, la construcció de cases barates per a obrers per l'Estat i l'adopció de mesures que facin baixar el preu de les subsistències.

—En representació de la Confederació Nacional Catòlica Agrària ha entrat a formar part de la Junta Nacional de la Mutalitat del Segur Agro-Pecuari don Josep Manuel Aristizàbal.

—A l'Associació d'Alumnes d'Enginyers, de Madrid, donà una conferència l'enginyer de mines don Cèsar de Madariaga, sobre "L'organització científica del treball i la sindicació dels titulars de les diverses especialitats".

Analitzà les bases de l'organització científica del treball, que requereixen coneixement precís dels fets, previsió de contingències i fixació específica de responsabilitat.

Manifestà que l'enginyer ha de vigilar curosament

la cèl·lula mare: l'escola, i fugir del sentiment d'aristocràcia de classes.

Es mostrà partidari del proteccionisme, que, desgraciadament, cal fomentar per a evitar la desvalorització de la pròpia tècnica, i protestà de la forma com s'exporten els títols a l'estranger.

Entengué que tots els problemes de l'enginyer a Espanya requereixen una acció col·lectiva, que ha de cristallitzar en una sindicació, que s'anomeni com es vulgui, car la Societat exigeix al professional responsabilitat col·lectiva, i l'enginyer espanyol ha de recaptar-la amb orgull, per a demostrar que n'és digne.

—En el Saló d'Actes de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, va tenir lloc l'anunciada conferència del Dr. J. Soler i Dopff, terme de l'interessant cicle organitzat per l'Escola d'Infermeres de Sta. Madrona, de l'Institut de la Dona que Treballa, com a complement del present curs. Desenrotllà el tema "Cirurgia i infermeres".

Presidiren l'esmentat acte el Rnd. Consiliari de l'Institut Dr. D. Ramon Balcells, la Sra. Presidenta Excma. Comtessa de Llar, el Conseller Director General i el Conseller Subdirector de la Caixa de Pensions Sres. Moragas i Boix, la Secretària de l'Institut Srta. Piñol i diverses representacions.

La conferència fou molt interessant i instructiva.

—El propassat diumenge l'eminent liederista donya Concepció Badia d'Agustí obsequià les ceguetes asilades en l'Empar de Sta. Lúcia, organisme d'acció benèfica de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, amb les excel·lències del seu art exquisit. Interpretà un variat programa de selectes composicions, dedicant la primera part a autors clàssics, la segona a música espanyola, destacant-se la figura del mestre Granados, i integrant la tercera composicions d'autors catalans contemporanis.

Mereix elogi la senyoreta Isabel Martí Colin, que acompanyà al piano a la senyora Badia.

Les ceguetes aplaudiren amb entusiasme i agraïment.

ESTRANGER

Uns inquilins de Milà han regalat una medalla d'or al propietari pel bé que els tracta.

Cal honorar-lo: es diu Carlo Barenghi.

—Un jutge belga ha condemnat al pagament de 200.000 francs uns 200 obrers de la fàbrica de Lemmel (Hasselt) que abandonaren sobtadament el treball i causaren greus trastorns a la indústria.

—Noves de Rússia contenen que més de quatre milions de nens i nenes sense pares coneguts viuen com bestioletes, d'una manera pitjor que els salvatges.

Aquest és el primer fruit de la reforma soviètica de la família, feta a base de la més completa llibertat.

—Adjunta a l'Institut Internacional Agrícola, establert a Roma, funciona una Comissió Permanent d'Associacions Agrícoles, per tal de poder relacionar-se fàcilment unes amb altres, i totes amb l'Institut. Està bé.

—Gràcies als milions que hi aporta la Fundació Rockefeller, dintre pocs anys (1930) es portarà a terme el *Cens Agrícola Mundial*, sota una mateixa direcció i semblants mitjans. Serà una obra colossal i que donarà molta llum en el terreny econòmic.

JARABE OSTEOGENO GENOVE

de fosfato monocàlcico puro

Es el reconstituyente más poderoso y eficaz para la infancia y la decrepitud, aunque se esté en buenas condiciones naturales.

Indispensable
y para la infancia
Desarrollo

en el Embarazo,
en época de
y Dentición.

Indicadísimo en la Anemia, Tuberculosis
Osea, Fracturas, Mal de Pott,
Raquitismo, Caries.

DE VENTA:
EN LA FARMACIA DEL AUTOR
Teléfono 2018 A.

RAMBLA DE LAS FLORES, 5
BARCELONA
y en las principales de España

D'IMMINENT PUBLICACIÓ**La Bíblia en Català**

Comentada i traduïda dels textos originals
pels

MONJOS DE MONTSERRAT

L'obra constarà d'una vintena de volums
en quart de 400 pàgines. Apareixeran
dos volums a l'any.

Preus de cada volum

Paper japó	200 ptes.
Paper fil	60 »
Paper verjurat (amb relligadura)	30 »
Abans del dia 1 de març 1926,	25 »

Prospectes i subscipcions: **MONESTIR DE MONTSERRAT**

Acadèmia Cots

Arcs, 10. - BARCELONA

FUNDADA EN 1879

Direcció general: Carrer Arcs, 10 (Places Santa Anna i Nova)

Telèfon 5041 A. - Apartat 782

CLASSES SELECTES separats els dos sexes per diferents pisos i escales

COMERÇ - IDIOMES

Procediments eminentment pràctics

CLASSES GENERALS, QUOTA MODICA

Constantment l'ACADEMIA COTS rep demanda d'alumnes per ocupar bones places.

ASSIGNATURES: Teneduria.—Càlcul.—Lletra comercial.—Correspondència.—Mecanografia.—Taquigrafia.—Francès i Anglès.—Alemany.—Classificació i Arxiu.—Alts estudis comercials.—Ortografia.—Dibuix industrial.—Llenguatges.—Màquines de calcular, etc.

SERVEIS DE LA COMPANYIA TRASATLÀNTICA

Línia de Cuba Mèxic.—Servei mensual, sortint de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 i de Corunya el 21, per a Havana i Veracruz. Sortides de Veracruz el 16 i de Havana el 20 de cada mes per a Corunya, Gijón i Santander.

Línia de Buenos-Aires.—Servei mensual sortint de Barcelona el 4, de Màlaga el 5 i de Càdiz el 7, per a Santa Creu de Tenerife, Montevideo i Buenos-Aires; empenent el viatge de tornada des de Buenos-Aires el dia 2 i de Montevideo el 3.

Línia de New-York, Cuba, Mèxic.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 25, de València el 26, de Màlaga el 28 i de Càdiz el 30, per a New-York, Havana i Veracruz. Retorn de Veracruz el 27 i de Havana el 30 de cada mes, amb escala a New-York.

Línia de Venezuela Colòmbia.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 10, de València el 11, de Màlaga el 13 i de Càdiz el 15 de cada mes, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma, Puerto-Rico i Havana. Sortida de Colón el 12 per a Sabanilla, Curaçao, Puerto-Cabello, La Guaira, Puerto-Rico, Canàries, Càdiz i Barcelona.

Línia de Fernando Poo.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 2, de València el 3, d'Alacant el 4 i de Càdiz el 7, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma i part de la costa occidental de Africa. Retorn de Fernando Poo el 2, fent les escales de Canàries i de la Península indicades en el viatge d'anada.

A més dels indicats serveis, la Companyia Trasatlàntica té establerts els especials dels ports del Mediterrani a New-York, dels ports del Cantàbric a New-York i la Línia de Barcelona a Filipines, les sortides de les quals no són fixes i s'anunciaran oportunament a cada viatge.

Aquests vapors admeten càrrega en les condicions més favorables i passatgers, als quals a Companyia dona allotjament molt còmode i tracte esmerat, com té acreditat en son dilatat servei. Tots els vapors porten telegrafia sense fils.

**GANIVETERIA
ROCA.
BARCELONA**

PLAÇA DEL PI, 3
(Enfront l'Església)

Navalles

Màquines d'afaitar

i demés eines de tall

Objectes per a
tocador i per
la manicura

TALLER D'ESMOLAR

FRANQUEO CONCERTADO